

ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΟΥ Κ. ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΡΕΙΣ ΦΟΡΕΣ

ΤΟ ΙΔΙΟ...

(Ανέκδοτον)

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου και τέλος)
'Η μόνη διαφορά απ' τον πρώτο χωρισμό του Τώνη, ήταν πού ο δεύτερος δεν πού κάποτε καθόλου. Μπόρεσε να μείνη στην πόλη εκείνη κάμποσα χρόνια ακόμα. Το καινούργιο ευτυχημένο ζευγάρι — γιατί κι η Λόση είχε στεφανωθεί τον Άλξου — πού τόβλεπε μπροστά του καθήμερά, δεν τοίκανε ούτε ζώστη, ούτε κριό. Κάποιου—κάτου πεταγόταν στην πατρίδα του να βλέπη τη μητέρα του. Έκει έτυχε δυο—τρεις φορές να ιδή και τη Στέλλα. Την έβλεπε κι' αυτή σαν ξένη.

Τό είχε πάσει απόφαση. «Έβλε τής μοίρας μου, φράνεται, —συλλογίζοταν— τόχει το σκαρι μου, να παντρευομαι από άγαστη και να χωρίζω από άπιστία. Δεν θα ξαναπαντρευτώ και τελειώνω!»
Πραγματικώς, από δυο—τρεις πού ερωτεύθηκε κατόσα, δεν άποφάσισε ποτέ να γυρεύη καινού. Κι' όταν τον έγύρευαν —γιατί στη μικρή πόλη, ό τίμος κι' άμορφος νέος με την καλή θέση ήταν γαμπρός περιφημένος— άπανταίος στεροφέντα: «Έμει' έναντιόν του γάμου από προξενιά. Γιά να παντρωτώ, θ' άγάησώ!»
Δεν την ξαναπαύθαινε τελειοκάντων ό Τώνης, τό κακό δεν θα τρίτωνε.

Και τά χρόνια περνούσαν...
'Ηταν πιά σαραντάρες, όταν, στη μικρή πόλη πού έμεινε, διορίστηκε δασκάλα μιιά μικρή πατριώτισσά του. Την έλεγαν 'Αγγελική κι' ήταν κόρη ενός έμπορου, παιδικού του φίλου και γείτονα. Ό ίδιος ό πατέρας της τού την πήρε στη Νομαρχία, να τού τη συστήση θεομιιά.
—Σε σένα την άρνω, τού ελεε. 'Εδώ στην Ξενιτιά, θάσαι γι' αυτήν ό προστάτης της, ό κηδεμόνας της, ό δεύτερος πατέρας της!
'Ηταν δέν ήταν δεκαεφτά χρονών ή δασκαλοπούλα. Κι' έδωσε συμβάινει συχνά στους σαραντάρηδες, ό Τώνης, ό άδελφός της, δέν άργησε να ξετρελλαθή με την κόρη του.

Πού Στέλλα και πού Λόση! Αυτή την άγάησε πιά δυνατά, πιά παρόραση απ' άλλες. Και στην παραφορά του, τά έγρασε όλα. "Ή, να ποίμε καλύτερα, τά θυμήθηκε πάλι θια, μιιά δέν τόν ένωμασε γιά τίποτα. «Άς την πάρω, ελεε, άς τη χωρώ μιιά φορά, κι' άς με άπατήση! Συναρθαιμένα διά τά βουνά από χρόνια!» «Άς έκει!»

Δέν έδυσκολοεύθηκε καθόλου να φέρη την 'Αγγελική στα νερά του. 'Η δασκαλοπούλα ήταν από κείνες πού συγκαίνονται τά παιδαρέλια. Τελειοκάντων βρήκε πάλι τού γούστου της τόν άρωμο άντρα με τη μεγάλη όμορφιά, κι' άς ελεε από τότε κι' άσπρες τριχες. Πού την έχανες, πού την έβρισκες, στη Νομαρχία. Πένν' έξη μήνες βάσταξε τό ειδήλλιο ανέφραστο. Έπειτα τάπαν, τά συμφώνησαν και —φανταστήτε πιά την έκυλίξηη τού πατέρα, όταν έλαβε από τόν παιδικό του φίλο, τόν σχεδόν συνομήλιο, ένα γράμμα, πού τού έλεγε πώς ήθελε γιά γυναίκα την κόρη του!

'Αρμος τό μαγαζί του ό άνθρώπος κι' έτρεξε, απ' την πατρίδα, να ιδή τί συμβάινει στην ξενιτειά. Και βρήκε την 'Αγγελική τόσο ερωτευμένη με τόν κηδεμόνα της, πού δίλεε του ό άντροφίλος —για τά σαράντα χρόνια, γιά τά δυο διαζύγια— πήγαν στο βρόντο. Θέλοντας και μη, έδωσε την άδεια και την ειχή του. Και μάλιστα τέλειωσε ό χρόνος κι' έκοιμε ή δασκαλοπούλα τις έξετάσεις της στο 'Αρσάκειο —μ' έπιτυχία καλώς, γιατί' ήταν πάλι καλή σπουδαγωγός— έγινε ό γάμος.
Και να πάλι ό διάσπαρτος Τώνης παντρευμένος κι' ευτυχημένος.

Τό αγαπημένο ζευγάρι —κι' άς ήταν άταίριαστο— έμεινε στην πόλη εκείνη δυο—τρία χρόνια. Ένωσεται πώς ή 'Αγγελική δέν έκανε πιά τη δασκάλα. Κι' έπειδή ό Τώνης, γραμματέας Νομαρχίας τόσον κωφό και συχνά σωμαχών, ελεε άποχτήση άρεστή έπαρση στους πολιτικούς, άποφάσισε να επιδώξη μιιά καλύτερη θέση στην

προσέκωνα. Τόν διορίσαν στο 'Υπουργείο τών 'Εσπεριών. 'Ετσι πήρε τη γυναίκα του κι' ήθε να έγκατασταθή στην 'Αθήνα.

Αυτά μού διηγήθηκε στο Μπάο, όπου με κράτησε πάνω από μιιά ώρα. Στο τέλος μού ελεε:
—Θά γνωρίσης την 'Αγγελική και θα ιδής και σ' πόσο καλή ελεε. 'Ασταεύτρια στην άρχη, όταν σου ελεα πώς περιμένω τώρα να μ' άπατήση κι' ή τρίτη. 'Όχι, φίλε μου, αυτή δέν θα μ' άπατήση ποτέ! Έμιαστε τέσσερα χρόνια παντρευμένοι, και δέν ελεδ' άνάκια κείνο τό άνειρο. "Ε, δέν θα τό ιδώ ποτέ. Και τό κάτου—κάτου, δέν έχω πιά στενό φίλο του σπαπώ. Αυό πού ελεα, τούς έβόλησα. Καινούργιον δέν έκαμα από τότε...
—Κι' έκαμες πάλι καλά, φίλε μου!
—Λοιπόν, καθοίμαι στην όδόν 'Ίθάως, άρεθώς τάδε. Θά μού κάμης μεγάλη χάρη νάρθης αύριο τό βράδυ. —Έτσι, σαν φανούν—να φάμε μαζί και να γνωρίσης τη γυναίκα μου. Σε περιμένω!...

Και κοιτάζοντας τό ρολόι του:
—Ού, πόσο άργησα!... 'Ορεθούνα, τρέχω!... 'Η 'Αγγελική θ' άλαίσση!...
Δέν περιμένε να βγούμε κίν έξο μαζί. Και τόν ελεα από μακριά να καθάλλειξη άλαίσαιενό, τό πρώι των Πατριών.

'Έκει μεσοία πάτομα με μιιά δομάτα και με μιιά έπιπλα μοντέρνα. Μιά νιαρνάνα υπηρετρια, μεγαλοκαπέλλα. Και μιιά μουρούλα κυρία τόση δά, ένα κοριτσάκι, μιιά σουκλίτσα.

Όμορφη πάλι μπορεί να μην ήταν ή 'Αγγελική. Στο προσοκάτα της μάλλισα με τά βυσονιά μαγουλάκια, ό λαϊκός τίπος ήταν πάλι έντονος. Τί τά θες δίως, πού τό νάναρο ελεε τά φραμότερα μάτια του κόρημου! μεγάλα, όλοφανα, σωστά ζουμπούλια, και με μαύρα τού νύχτα τόσο μακριά και σκουρτά, πού δέν ξαναείδα ποτέ μου!

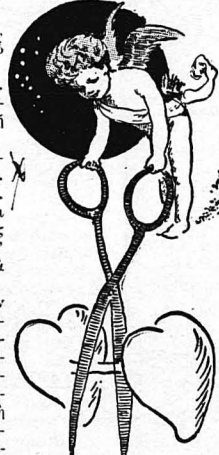
«Θά την ξαναπαύθη! συλλογίστρια χωρίς να θέλω. Μ' αυτά τά μάτια... ελεε άδύνατο!»

Καθήσαιε στο τραπέζι οι τρεις. Άλλος από σάτα δέν ήταν. ('Η μητέρα του φίλου μου έμεινε πάντα στην πατρίδα, κοντά σ' άλλο της γιού παντρευμένο). 'Η μεγαλοκαπέλλα σερόβια με κείνοια άδεξιάτητα. Κι' ό Τώνης μιάς περιουσιόταν, περιουσιότερος όμως τη γυναίκα του παρά τόν ξένο του.

Πώς την πρόσεχε! πώς την κοιτάζε στα μάτια! Πώς ήξερε να προλαβαίνη κάθε της έπιθυμία!... Κι' εκείνη δεχόταν αυτή τη λατρεία με τό ύφος άνθρώπου πού τού πληρώνουν μιιά όφειλή. 'Ηταν όλοφάνερο πώς ελεε σνευσθήση να θεορήη τόν άντρα της πού δέν ήθελε ποτέ.

«Αυτή; συλλογίστρια μιιά στιγμύ; δέ βαριέσαι! θά τόν έχη καλώς άπατήσει!»
'Άλλ' άμέσως θυμήθηκε:
«'Α, έχι! θά τόδύσεις στον ύπνο του!...»

Κι' άραξα μιιά πρόφαση γιά να γελώσω.
Μετά τό γεύμα, περάσαμε στο μικροκοινωνικό σαλονάκι. 'Η 'Αγγελική, έννοείται, φρονάσισε στον καναπέ, κι' ό Τώνης σ' ένα ομοκάνια στα πόδια της! Καθώς κουβεντιάζαμε, της έπανε κάθε τόσο τό χέρι και της τό φιλούσε, σά να μην έβλεπε κανέναν. Κι' εκείνη πότε τού τ' άρνω μ' άδιαφορία, πότε τού τό τραβούσε

με θυμό, σά νά τοῦλεγε : «Δέν ντρέπεσαι τό φίλο σου ;»...

Συλλογίζομαι χωρίς νά θέλω :

«Άμ καλά τότες, καίμενε !... Τό σκαρί σου τ'όχει νά σ' άπατοῦν οί γυναίκες. Τίς παίνομεν τίμεες, άγνές, έρωτευμένες μαζί σου, και τίς διαφθείρεις, έσύ τίς διαφθείρεις, μέ τί λατρεία σου. Έγνοια σου καί θά σ' άπατήσῃ νά αὐτή. Έπαψε κιόλα νά σ' αγαπά. Δέν μένει τόρα παρά ν' αγαπήσῃ άλλον. Ω, θά τόν βρῆ !»

Αὐτό ἰσα—ἰσα συλλογίζομαι, όταν ἡ ἰσπρέτεια έμπιστε στο σά-λόγι έναν κήρυκο.

Ήταν συνάδελφος τοῦ Τόννη, γραμματικός στο ἴδιο Ύγειογειο, καί γείτονας έκει στά Πατήσια. Φαίνεται πὸς τά βράδια πήγαμε συχνά στή βεγγέρα τους, μέ τήν άδερφή του. Έκεῖνο τό βράδι όμως ἡ άδερφή άδιανέτησε ξαφνικά και πήγε μονάχος του. Ήτσι ελε τοῦ-λάζιστο.

Ήταν πὸ νέος ἀπό τόν Τόννη, άρκετά άσχημος και άρκετά κου-τός. Είχε όμως μεγάλη εύγλωττία καί έλεγε ένα σοφό σάχλες μέ τήν άξίωση νά γελοῖμε άφοῦ γελοῖσε πρώτος έκεῖνος.

Έ. λοιπόν, τόν φαρλατά αυτόν ἡ Άγγελική τόν έθαμίμας. Κρε-μόταν ἀπό τή χεῖλή του και γελοῖσε σ' άστεία του μέ τήν καρδιά της. Δέν άργησα νά τό ἴδω καί αὐτό άλοφάναρα. Κι' ελπα μέ τό νοῦ μου :

«Τί μοῦ έλεγε λοιπόν πὸς δέν έχει καί φίλο τοῦ σπαιτοῦ ; Νά καί ὁ φίλος ! Νά καί ὁ τ'ότος ! Καί τίλα τό αἰώνιο τρί-γονο !...»

Μ' αὐτές τίς εντυπώσεις έφηνγα κείνο τό βράδι ἀπ' τό σπίτι τοῦ Τόννη. Κι' ἤ-μουν βέβαιος πὸς σήμερ' αἰώνιο θάωωνα τό μορσαί...!

Ίδοῦθηκα άκόμα δύο—τρεις φορές, αλλά έπειτα δέν βλέπομαστε παρά στή κρίση καί στή φέξη. Οί κήλοι μας, βλέ-πετε, διαφορετικοί καί ἡ παλιά μας φιλία κάποτε ξεθηματομένη. Ὄποσο, κάθε φορὰ πὸ έόλετα τόν Τόννη, τόν ρωτοῦσα κά-πως έμμαντικά :

- Έ, καλά, καλά.
- Καινά ! μοῦ άπαντοῖσε.
- Λοιπόν συννεφάει στὸν ὀρίζοντα ;
- Τό παραμαζοῦ !
- Κι' ὄνειρο ;
- Δάγνασε τή γλώσσα σου !

Καί γελοῦσε.

Ήταν πάντα τόσο βέβαιος πὸς ἡ τρί-τη του δέν θά τόν άπατοῖσε, όσο ἐγὼ ἤ-μουν γιὰ τό αντίθετο. Τί διάβολο, έλεγε, έχουν περάσει και πέντε σκεδὸν χρόνια !

Μιά μέρα όμως —τά πέντε χρόνια δέν είχαν κλείσει άκόμα— τόν άπάντησα πάλι στο δρόμο και μοῦ φάνηκε σάν άλλοστρατος.

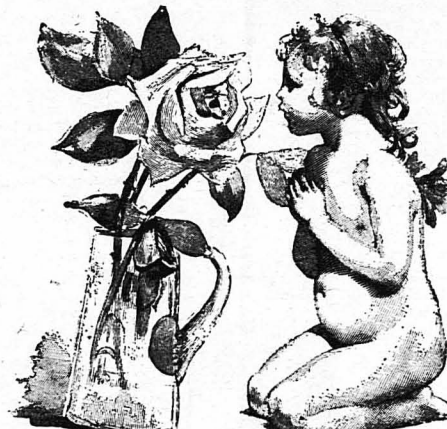
- Έ, καλά, καλά ;
- Άς τα, φίλε μου, νά πάνε στο διάβολο !
- Τι πάλα ;...
- Βλαστήματα, σου λέω, και φασκελοκοινοβούλοσέ τα !
- Ἡ γυναίκα σου ;...
- Πάει καί αὐτή... σάν τίς άλλες ! Τήν τσάκασα, φίλε μου, μέ κείνο τόν άσχημοκορη, τόν ἠλίθιο, πὸν γνώρισες στο σπίτι μου...!
- Τό συνάδελφό σου ;
- Μάλιστα ! τό συνάδελφό μου, πὸν εἶχα πάλι τήν άνοησία καί τόν κήμο φίλο τοῦ σπαιτοῦ.

— Ἡ έμπιστοσύνη σου έμπιστοσύνη, τό ξερω...! Καί τί έκαμες ;
— Έκείνο τίποτα, τί νά τοῦ κάμω ; Δέν τά εἶπαμε πὸς σ' αὐτά οί άντρες δέ φταῖνε ;...

- Δηλαδή οί φίλοι τοῦ σπαιτοῦ...
- Φυσικά ! Έκεῖνη όμως... τήν έστειλα άναυδα στὸν πατέρα της.
- Κατά τή συνήθειά σου...!
- Ά, ὄχι ! Ὅχι καί ὀλοσδιό-λων κατά τή συνήθειά μου. Προ-δῶ, πὸν αὐτή τή φορὰ δέν τό εἶ-δα στὸν ὄντο μου. Οὔτε ὄνειρο, οὔτε τίποτα ! Καί δεύτερο, πὸν αὐτῆς τῆς έλευσης, τῆς άχάρι-στης, δέν θά τῆς δόσω διαζύγιο ποτέ. Έξει θά τήν άρήσω, νά φέη !

— Μά γιατί τόση κακία, καί-μένε ; Οί άλλες ἦταν λιγότερο έλευσινές καί άχάριστες ἀπό τήν Άγγελική ;
— Στενοχορήγησε :

— Δέν ξερω, δέν ξερω !...
— Επατέλους τότε ἦμουν νέος καί εἶχα τό ένδοξίμο νά ξαναπαν-τρευτώ. Τώρα όμως, στήν ἡ-μῶν μου, καί ὄσπερ' ἀπό τρεῖς ἡ-μῶν πὸν έκαμα ; Ξέρεις, δέν μοῦ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Στήν Κίνα, έλλείπει μαρτύρων, οί κατηγορούμενοι ἰποβάλλονται σέ μαρτύρια, μέχρις ότου ὁμολογήσουν τήν ένοχή τους ἢ... παραδῶ-σουν τό πνεῦμα τους !...

— Ἡ ναυτίασις ἐκτός τῶν άλλων άνασρέστον μπορεῖ, όταν εἰνε άκατάσχετη, νά προσέξη άκόμα και τήφλοσι.

— Γιά νά βρῆ κανείς πὸς πὸς ὄφες έχει ἡ νύχτα, άρζει νά διπλα-σάση τήν ὄρα τῆς άνατολῆς τῶν ἡλίου. Ἐπίσης γιά νά βρῆ πὸς πὸς ὄφες έχει ἡ μέρα, πρέπει νά διπλασιάσετε τήν ὄρα τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου.

— Οί Κινέζοι μαθηταί, όταν λέν τό μάθημά τους, γυρίζουν στο δάσκαλο... τή ράχι τους.

— Ένας Γάλλος φυσιοδίφης δεθαώνει δι τά μυρμηγκια συνεν-νοῦνται μέ μιά δική τους γλώσσα, ἡ ὁποία όμως δέν άκούγεται ἀπό τοῖς άνθρώπους.

— Στή Ρωσία άλλοτε ὁ μελλοντοφως, μέχρι τῆς ἡμέρας τοῦ γάμου ἦταν υποχρεωμένος νά στέλνη καθημερινῶς στή μηρητή του ἀπό ένα... δώρο.

— Ὁ διάσημος μουσικοσυνθέτης Μπερ-λιός, σ' ὄλη του τῆ ζωῆ δέν έμαθε νά παῖξη μόνο κιθάρα, αλλά καί αὐτή τήν έ-παίξε κατά τρόπον έλευσινῶ.

— Τά μαλλιά τῶν χοροπόφων εἰνε ά-φρονότερα και διατηροῦνται περισσότερο χρονῶ ἀπό τῶν κροσφόφων.

— Οί εἴξη μεγαλειότεροι άδάμαντες τοῦ κόσμου εἰνε κατά σειράν βάρους ὁ Κοχι-νάο, ὁ Άσθη τῆς Βραζιλίας, ὁ Αντιόα-σιλευς τῆς Γαλλίας, ὁ Αδστριακός Κάι-σαρ, ὁ Ὀρλώφ και ὁ Ραγιαῶ.

— Ἀπ' ὄλα τά βασιλικά στέμματα τοῦ κόσμου τῆς Δανίας κοσμείται μέ τήν πλουσιώτερη συλλογή πολιτικῶν λίθων.

— Ὁ κημιὸς τῶν κρομμυδιῶν εἰνε ἄ-ριστο φάρμακο γιά τοῖς νευρικούς έρεθι-σμούς.

— Τό τραγοῦδι τοῦ άηθνοῦ άκούγε-ται σ' άπόστασι ἐνὸς μιλίου.

— Ἡ περιφήμη αἰδοῦς τοῦ περασί-μου αἰῶνος Ἀλβάν έλεγε δι ποτέ δέν βγῆκε στή σκηνή χωρίς νά καταληφθῆ ἀπό φοβερῆ ταραχή.

— Ὅλα τά ζῶα κοιμούνται άμέσως μετά τό φαγητό, ἐκτός τοῦ... άνθρώπου.

— Σέ κάθε τρία λεπτά περνάει ἀπ' τήν καρδιά μας ποσότης αἱ-ματος ἰση μέ ὄλο τό αἶμα πὸν περιέχεται στο σώμα μας.

— Στήν Κίνα τό κρέας τῶν γατιῶν θεωρεῖται ὡς φάρμακο κατά τῶν πνευμονικῶν παθήσεων.

— Ὁ πρωτογενέστερος σιδηροδρόμος τοῦ κόσμου εἰνε ὁ μεταξῶ Κροστάνδ και Ὁρανενμπάουμ, ὁ ὁποῖος στήριζεται πάνω σέ πάγο και λειτουργεῖ μονάχα τό χειμῶνα.

— Ἀπεδείχθη δι ἐν καρῶ πάλιμοι οί περισσότεροι τῶν πραι-ματιέμων στρατιωτικῶν πεθανῶν ἀπό αἰμοραγία.

— Ὁ ποταμὸς Ἀμαζόνιος χύνει κάθε μέρα στο θάλασσα 3.700 κυβικὸν πόδας νεροῦ, ὁ Παρλάτα 3.100, ὁ Μισισσιπῆς 700, ὁ Νεί-λος 560, ὁ Ρήνος 230 και ὁ Σπρωνάνας 80.

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΓΙΑΤΙ ΜΙΛΟΥΣΕ ΜΟΝΟΣ ΤΟΥ ;

Ρήθησαν κάποτε ένα σοφό πὸν εἶχε τή συνήθεια νά μιλάει μόνος του, γιὰτί τό έκανε αὐτό.

— Γιά δύο λόγους, άποκρίθηκε. Ὁ ένας εἰνε δι αγαπῶ νά μιλά μέ μωλωμένους άνθρώπους. Καί ὁ δεύτερος δι αγαπῶ νά άνωσω μωλωμένους άνθρώπους !

ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» ΠΑΝΤΕΛΗ ΧΟΡΝ ΑΝΕΜΟΜΑΖΩΜΑΤΑ

(Σελίδες «Ημερολογίου».)

«Όλη ἡ φιλολογική και θεατρική ζωῆ τῶν τελευταίων εικοσι έπὸν θά παρελάση μέσα στίς σπαρταριστές αυτές σελίδες. Τά κοιτασοπολιὰ τῶν φι-λολογικῶν κύκλων, τά μυτήρια τῶν θεατρικῶν παρασηνῶν, τά σκανδαλά-κια, οί έρωτες, ἡ φιλοδοξίες, οί καυγάδες κλπ. Μέ δύο λόγια μιά ζωῆ ταρ-ζάδης, γεμάτη τρικυμίες, ἡ ἴδια ἡ ζωῆ τοῦ συγγραφέως, πὸν ἀφοῦ τὸν έβρασαν τά κύματα τοῦ άκεανου, όταν σπινρετοσε ὡς άξιοματικός τοῦ Ναυ-τικου σπῆ καράβια, έξαρνα βρέθηκε στή θεατρική και φιλολογική άνεμο-ζάλη. Ἀπό τήν καμπίνα τοῦ αντιτορπιλικου έξαρνα μέσα στο καμαρίνι τῆς πρωταγωνιστριας. Ὑστερα ἀπό τή θάλασσα ἡ γυναίκα, ἡ μάλλον κάτι πε-ρισσότερο, ἡ θεατρίνα, δηλαδή ὄλες ἡ γυναίκες μαζί, κάθε θράβυ και σέ άλλοιώτικη ὄρη και διαφορετική μορφή. Καί ὄλα αὐτά σέ άνέκδοτα αὐτο-τελή, σέ κάθε φύλο μας και ἀπό ένα, γραμμένα μέ ειλικρίνεια, μέ κῆρ-μο, μέ τύπος ζωντανούς, πὸν έβρασαν και έβρασαν στήν Ἑλλάδα τήν τε-λευταία εικοσοετία.

πέφτει άλλος στο μερτικό μου. Έκει λοιπόν, νά φέη ! Μιά φορ-κά, ἄς έκδικηθῶ καί ἐγὼ ὁ τρι-παθος —τί λές ;

Σήκωσα τοῖς ὄμοις, γιὰτί δέν μποροῦσα νά τοῦ πὸ ἐκεῖνο πὸν σκεπτόμουν. Κι' ἀλήθεια, τό-κανε ὅπως τόπε : Ἡ τῶν ὄντων σα-σολογία έμεινε και μένει άκόμα ζωντοζῶνα. Ἄλλο ζήτημα όμως ἄν εἶχε τό δικαίωμα νά τήν εκ-δικηθῆ ἔτσι σπληνῶ ἐκεῖνος πὸν τήν εἶχε διαφθείρει μέ τή λα-τρεία του... Έσεῖς τί λέτε ;

ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν· (1931)